

Stopy

ZÁŘÍ 2018

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTETE SI:

- ☉ Oblíbení svatí Lucie Vlčkové
- ☉ Rozhovor s Jirkou Romem nad farními tábory
- ☉ Liturgické okénko: Aleluja a zvolání před evangeliem
- ☉ Dobré knížky z farní knihovny

Stručná informace ze schůze pastorační rady 16. 9. 2018

- * Roman Češka rezignoval z důvodu dlouhodobých nepřítomností na své členství ve farní radě, nahradí ho Saša Merunková, která při volbách dostala největší počet hlasů z těch, kdo se do farní rady nedostali
- * Obrázky dětí z Noci kostelů budou ofoceny, zvětšeny, zalaminovány a pověšeny do nik ve zdi kolem kostela
- * Sedlákovi letos opět zorganizují Rybovu mši vánoční (bude 25. 12. v 16 hod)
- * Farní Charita otevřela nový účet
- * Rekonstrukce fasády kostela v Tmové je hotová (je přislíbena dotace z ministerstva zemědělství), 16.9. proběhlo za přítomnosti biskupa posvěcení tří zvonů, které pravoslavní darovali kostelu
- * Kurz Zacheus je v polovině, bude pokračovat pravděpodobně od října
- * Do 31.10. mají být hotové poslední kamenné reliéfy do skaleckých kapliček, 10 kusů hradí otec Jan 4 kusy hradí město Mníšek, je možné přispět jemu nebo na účet města; město zatím nezajistilo dokončení stavebních úprav kapliček, 6 reliéfů je složeno v kostelíku sv. Máří Magdalény
- * V Líšnici bude v kostele instalována mříž, aby mohl být otevřen pro veřejnost; kovář pan Vyskočil dodá návrhy a rozpočet
- * Pavla Nováková chystá dětskou scholu, bude se scházet pravděpodobně od října po náboženství předškoláků
- * Farní rodinná kapela Familion bude hrát 21. října v Líšnici, 4. listopadu v Kytíně a 24. prosince v Mníšku při „dětské půlnoční“ mši svaté
- * Sv. Mikuláš letos zavítá do našeho kostela 7.12. v 17 hod.
- * Žádost o zrušení ranního vyzvánění zvonů v sobotu byla zamítnuta, na starém elektrickém ovladači zvonů není možné jeden den zvonění vynechat, zvony vyzvánějí „anděl Páně“ pravidelně v 6, 12 a 18 hodin a jsou pro nás výzvou k modlitbě
- * Biblické postavičky budou od nyníjška v kapli Božího hrobu; farníci si stěžovali, že vpředu působí rušivě
- * Papež František vyzval celou církev k pokání kvůli skandálním odhalením z poslední doby; svatováclavské putování 27.9. proto letos bude poutí kající – vycházíme v 16 hod od kostela v Mníšku pod Brdy, v 18 hod bude mše sv. na Pleši u pomníku sv. Václava
- * *podrobný zápis z jednání farní rady si můžete přečíst na stránkách farnosti v sekci Pastorační rada**

Daniela Feltová

RECEPT NA ŠŤASTNÉ MANŽELSTVÍ

Markéta a Viktor Tomkovi

Manželé 20 let, 4 děti (3 roky – 18 let)

Máme za to, že bazální myšlenky receptu na šťastné manželství si manželé předávají při manželském slibu. Recept nese pouhá tři slova: láska, úcta a věrnost.

Láska je esencí každého vztahu. Láska je úsměv, pohlazení, květina přinesená, i když není MDŽ. Láska odpouští a zapomíná na faktické či domnělé křivdy. Láska nezevšední, láska se raduje z druhého a touží být s ním. Láska se raduje z dětí, které manželství přináší.

Úcta je opakované všímání si toho, jak úžasného partnera jsem si zvolil. Úcta s něhou opravuje chyby své, vztahu i partnera. Úcta neuráží a rozumí tomu, že stárneš a nejsi vždy dokonalá. Úcta je respekt, jejíž motivací je láska a nikoliv altruismus.

Věrnost říká, že ty jsi ta jedinečná, ty jsi ten jedinečný. Takovou jsem si tě vybral a takovou jsi, i když není vždy všechno absolutně skvělé. Věrnost se nedívá zpátky, nepřipouští si pochybnosti, proč jsem si vybral právě tebe. Věrnost nevnímá lichotky a obdiv od jiných žen/mužů. Věrnost je tmelem vztahu - ne z povinnosti, ale z lásky.

A nakonec nebo na spíše na začátek. Manželství je společná cesta k Bohu. A ta cesta nekončí a jde se každý den zase znovu.

*V minulém čísle Stop jsem u receptu na šťastné manželství od manželů Cuhrových („manželství nebývá na předpis“) zapomněla uvést důležité informace, za což se velice omlouvám. Tak tedy: **Cuhrovi jsou spolu 23 let a mají 9 dětí ve věku 7 – 22 let.***

Daniela Feltová

Biskup Václav Malý v polovině září zavítal do naší farnosti při příležitosti udělení svátosti biřmování

RECEPT NA ŠŤASTNÉ MANŽELSTVÍ

Hrdinský život

Jako mladý kněz jsem se nejdřív z mnoha krásných manželství, která jsem poznal, jen těšil. Později jsem se divil, když jsem nahlédl trochu hlouběji do starostí a obtíží těch, jejichž rodiny jsem obdivoval. Čím dál víc jsem pak měl úzkost nad těmi, kdo před mýma očima do manželství vstupovali a já jsem netušil, jak dopadnou. A jak léta přibývala, ubývalo u mne naivní nadšení, později i něco úzkosti, a přibývalo důvěry. Viděl jsem, jaké těžké zkoušky mnozí v rodinách prožili. Všichni je nezvládli a vše nedopadlo vždy dobře. Ale ti, kteří obstáli, těžkosti překonali, vyrostli v nich, byť to bylo s bolestí. Pro mne pak byli a jsou velkým svědectvím. Svědčí o síle Boží i o slabosti člověka, která Bohem proměněna nemusí vždy vést jen do katastrofy. Dosvědčují mi také nesmírnou hodnotu věrnosti a vytrvalosti.

Čím jsem starší, tím víc si manželů vážím a obdivuji všechny, kdo prošli zkouškami a nevzdali to. A také ty, kteří ve zkoušce neobstáli a přece se dál snaží o co nejlepší život-

ní výsledky. Jako člověk žijící v celibátě se nejednou před manželi skoro trochu stydím. Zdá se mi, že mám život nezaslouženě lehčí a jednodušší. Že se mohu vyhnout mnoha a mnoha situacím, kdy se lidé navzájem tříbí, kdy nemohou jen trvat na svém a žít podle svého, kdy musí třeba opakovaně unést bolest způsobenou někým, koho mají z lidí nejraději.

Nemám chuť číst vznešené apoteózy manželství, mám spíš radost z toho, že smím být svědkem statečného a někdy opravdu hrdinského života těch, kdo se za hrdiny ani trochu nepovažují. Jsem mnoha manželům za jejich svědectví života upřímně vděčný. A příliš mne nezajímají slova o krizi rodiny. Znímá krize člověka. A také díky mnoha manželům vím, že mohou být překonány. Jak v životě manželů, tak i v životě lidí svobodných.

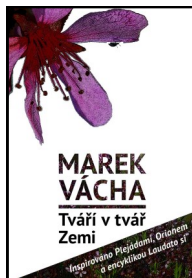
*(Úryvek z knihy Aleše Opatrného
Příprava na manželství)*

Klaun si povídá s Bohem

Jiří Suchý

Jiří Suchý je člověk mnoha profesí. Zpěvák, divadelník, básník a výtvarník, kterého zná u nás

každý. Ne každý ale ví, že jeho hudební kariéra, jak sám říká, začala v pražském kostele svaté Anežky České, kde jako malý hoch ministroval a zpíval ve sboru. V posledních několika letech se Jiří Suchý otázkami víry zabývá intenzivněji a své hovory s Bohem zachytil v malé knížce, která vyšla v nakladatelství Galén. Se svým typickým humorem i nadhledem se v ní věnuje úvahám o existenci Boha, jaká je jeho podoba a jak jej oslovovat. Rovněž uvažuje o poznávání krásy i významu slova „Slovo“... a Božích přikázání. Snaží se, jak sám píše, dopřávat si potěšení z hledání dobrodružné cesty k Tajemství, v naději, že by jeho uvažování mohlo posloužit jako inspirace těm, kterým toto potěšení nepřišlo na mysl. Zlehka „nakousnutá“ témata, o kterých byly napsány obsáhlé učené knihy, mají, jak autor tvrdí, oslovit publikum, pro něž jindy vstupuje na jeviště s úmyslem jej rozesmát. Tato kniha má nejen pobavit, ale nutit k zamyšlení.

Tváří v tvář Zemi

Marek Vácha

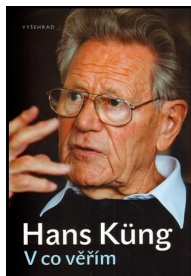
Ve své nové knize vychází kněz a přírodovědec Marek Orko Vácha především z encykliky „Laudato si“ papeže Františka.

Pro autora je to zároveň výzva k zamyšlení nad současným střetem kultur, nad krizovou situací dnešního světa a zabývá se vztahem křesťanství k životnímu prostředí. Dochází k závěru, že je třeba chránit přírodu především proto, že jsme její integrální součástí a že ohrožování životního prostředí ohrožuje nás samotné. Jsou zde hojné citace z papežské encykliky z roku 2015, v níž papež František kritizuje konzumní způsob života a vyzývá k boji proti devastaci životního prostředí. Dle autora se ale nejedná o dogmatický výklad zmíněného papežského dokumentu, ale o text, který má čtenáře podnítit k přemýšlení a vytvoření vlastního postoje k tomuto problému.

V co věřím

Küng Hans

Hans Küng je pokládán za univerzálního myslitele současnosti, za badatele, který novodobé teologické myšlení ovlivnil více než kdo jiný, a jeho díla zná v překladech do mnoha jazyků celý svět. Kniha „V co věřím“ je jeho osobním vyznáním a uceleným shrnutím jeho životních postojů. Zve nás na napínavou myšlenkovou „horskou túru“ a cestou nám ukazuje jádro autorovy víry, jádro, které v Küngových odborněji zaměřených dílech zůstávalo ukryté pod vrstvou vědeckých poznatků. Autor předkládá celistvý pohled na svět a věnuje se základním problémům lidského života.

Marie Skalická

ROZHOVOR

Nad osvobozeným lágrem se objevila duha

Když se v roce 2015 přetrhla nit letních farních táborů, protože neúnavné hlavní organizátorce Daniele Feltové chyběli spolupracovníci do party, rozhodl se Jirka Rom, že takhle to být nesmí. Nabídl své síly a letos se s Danielou podílel už na třetím táboře.

Klobouk dolů, chlapi se do práce s dětmi moc nehrnou...

Mně to baví. Už devět let organizuji ještě jeden rodinný tábor. A měl jsem představu, že časem se zapojím i do organizování mníšeckého tábora. Původně jsem to plánoval později, ale najednou na to Daniela zůstala téměř sama, což nemohla zvládnout, takže v roce 2015 tábor prostě nebyl. A tak jsem nabídl svou pomoc.

Díky Bohu. Mohly tak proběhnout tábory věnované Abrahamovi, Panně Marii a letos svatému Maxmiliánu Kolbemu. Máš k tomuto světcovi nějaký vztah?

Nijak mimořádný. Před táborem jsem o něm příliš nevěděl, ale samozřejmě jsem si leccos zjistil.

To bylo potřeba. Však jsi jej představoval v jedné z mnoha hraných táborových scének.

Ze scének, kterých my organizátoři hrajeme dětem během tábora i několik denně, mám radost. Jimi se tento tábor hodně odlišuje od jiných. Snažíme se scénky ze života postavy, již je tábor věnovaný, ztvárňovat hodně věrně. Chování postav stavíme podle historické literatury, aby vše maximálně odpovídalo tehdejší sku-

tečnosti. Včetně kostýmů a rekvizit. Když jde o biblickou postavu, využíváme přímých citací z písma.

Děti se ocitají uprostřed děje, jako by je tam přenesl stroj času. Letos to měly asi hodně drsné?

To ano, Polák Maxmilián Kolbe prošel nešťastnou první polovinou 20. století a zemřel za druhé světové války v koncentračním táboře. A děti s ním také „prožily“ jeden den v koncentráku. A před tím třeba přepadovku gestapa, kterému musely předkládat své dokumenty. Viděly, jak vypadaly vězeňské mundúry a vypravili jsme se všichni do Památníku Vojna. Tenhle bývalý komunistický lágr posloužil jako věrná kulisa fašistických koncentráků. Poslední hraná scénka byla o tom, že byl Kolbe zatčen, a poslední čtení o konci jeho života děti slyšely právě na tomhle sugestivním místě.

To byl asi hodně silný okamžik?

Naprosto. A navíc během čtení přišla bouřka a minutu po tom, co se dočetl text, začal liják. To byla přidaná hodnota ke smutnému závěru. Slunečný den by se k němu moc nehodil.

Nevěřím, že to byla náhoda. :)

Ale to není všechno. Když dešť odešel, objevila se na nebi duha! A my jsme pod tímhle symbolem naděje ukončili náš příběh tím, že byl oznámen konec světové války a osvobození koncentráku, ze kterého jsme tedy mohli svobodně odejít.

Byl nějaký moment tábora, který bys chtěl prožít znovu?

Silných momentů bylo víc. Pro organizátory je na táboře vždy největší odměnou, když vidíš, že z toho děti mají radost, nejen, že děkují, ale i jak spontánně reagují ve chvíli, kdy se jim něco líbí. Jeden z moc hezkých okamžiků byl, když jsme připravili překvapení pro naše mládežníky, kteří s námi tábor připravují. Oni vědí o celém programu, ale tohle bylo něco, co netušili. Pár mladých mužů, kteří přijeli a hráli gestapáky, všech deset mládežníků pozatýkali, protože ti neměli na rozdíl od dětí doklady. Svázali je k sobě, zavázali jim oči, odvezli je auty potmě do lesa a vedli je zaslepené asi 400 metrů do Památníku Vojna, kde vše bylo domluvené. Tady je dovedli do prostoru mezi ostnaté dráty, zhaslo se,

mládežníkům se rozvázaly oči a pak světlo ozářilo ten prostor lágru. Chvilí bylo naprosté ticho, a pak jsem viděl jejich obrovské nadšení z toho, jak jsme je vtáhli do děje.

Trochu mne z toho mrazí... A jak jste konec války oslavili?

Hostinou! Měli jsme k večeři špizy a spoustu dobrot. Po dni v koncentráku, kdy všichni byli jen o chlebu, to bylo fantastické zakončení. Mimochodem děti si stravu letos moc chválily, některé říkaly, že to bylo zatím nejlepší ze všech táborů.

Budeš s Danielou organizovat i farní tábor 2019?

Určitě. Téma je samozřejmě tajné, ale prozradím termín. Bude to úplně poslední srpnový týden.

Zdena Lacková

Jiří Rom

- S manželkou Jiřinou žijí 6 let v Mníšku pod Brdy
- Mají tři dcery, školačky Magdalénu, Alžbětu a Julii

MŮJ OBLÍBENÝ SVATÝ

Daniela mě požádala, abych napsala něco o mém vztahu k oblíbenému svatému. No jo, ale ke kterému, když jich mám oblíbených tak veliké množství a každý svatý, který vstoupil do mého života, mě ovlivnil na mé cestě víry? Je velmi těžké vybrat jednoho.

Na začátku mé cesty mě velmi oslovovali svatí mučedníci pro svoji pevnou víru, díky níž byli ochotni raději obětovat život, než aby se zřekli Krista. Věděli proč. Bez Ježíše není naděje na věčný život lásky, pokoje a štěstí u Boha. Není nic, co by nestálo za to obětovat pro tak krásnou budoucnost. Ač se to často dnes zpochybňuje i mezi věřícími, tak bez Ježíše opravdu není spásy a ten, kdo nepřijme Ježíše jako svého Pána a Spasitele, jednoduše nemůže vejít do Božího království. Žádné naše činy (dobré skutky nebo cokoliv) nás nemohou vytrhnout ze ztracení, do něhož vstoupil první člověk odmítnutím Boha (v katechizmu se to nazývá dědičný hřích). Hřích vládne v tomto světě a nikdy tomu nebude jinak, proto také usilovat o změnu tohoto světa je utopie; jediné, co má smysl, je usilovat o záchranu lidí pro život na věčnosti. Fascinovala mě odvaha a víra těchto světců a odhodlání raději podstoupit i mučení než se vzdát věčnosti u Boha.

Svatý Pavel

Dalším velmi blízkým svatým byl sv. Pavel, protože se obrátil díky tomu, že k němu promluvil Bůh. Něco podobného se totiž stalo i mně. Jako sv. Pavel byl po tomto jedinečném setkání s Bohem okamžitě vnitřně puzen každému vyprávět o úžasném plánu spásy a vykoupení v Ježíši, tak i já jsem po svém obrácení měla potřebu každému říkat o tom, že Bůh je nepopsatelně úžasný a štěstí, které je u něho, je nesrovnatelné s ničím na zemi a nic na zemi nestojí za to, aby člověk pro to žil. Jenom Bůh stojí za úsilí, protože pouze v něm člověk prožije absolutní naplnění, radost, lásku a štěstí.

Ovšem velmi brzo jsem pochopila, že ten, kdo to nezažil, mi nikdy neuvěří, jde o nepřenosný zážitek. Každému bych přála, aby se setkal s Bohem a prožil to nekonečné štěstí. Prostě jsem se okamžitě zamilovala do Boha a dlouho mi nepřipadalo na zemi nic dostatečně krásné, aby to stálo za můj zájem (okolí si myslelo, že mi přeskočilo nebo mě někdo zfanatizoval a že je to pubertální úlet, který určitě za chvíli přejde), zajímal mě jenom Bůh a po ničem jiném jsem netoužila než se s ním znovu setkat. Jenom jsem nevěděla, jak na to, a tak jsem hledala cesty, jak jsem mohla.

MŮJ OBLÍBENÝ SVATÝ

Křesťanští mystici

Při mém obrácení byl ještě socialismus a neznala jsem téměř žádné věřící, a tak jsem četla pořád dokola těch několik knih, které jsem vystrachala v knihovně u babičky, a překlad bible, psaný dost archaickým jazykem. Také jsem sama chodila několik let skoro každý den do kostela na mši, ale nikdo mě tam neoslovil a já jsem se díky svému nízkému věku styděla kohokoli oslovit sama, tak jsem pokaždé seděla v lavici a fascinovaně sledovala ono tajemství, jak se chléb promění v Ježíšovo tělo, aniž bych toto tělo mohla přijmout.

Další skupinou světců, kteří jsou mi velmi blízcí, jsou takzvaní křesťanští mystici, např. sv. Terezie od Ježíše, sv. František z Assisi, sv. otec Pio, sv. Antonín z Padovy, sv. Jan od Kříže, sv. Klára, sv. Filip Neri, sv. Jan Maria Vianney, sv. Kateřina Sienská, sv. Benedikt, sv. Bernard z Clairvaux a jiní. Také mě velmi oslovil jeden pravoslavný svatý: sv. Serafim ze Sarova a pár mystiků, kteří ještě nejsou svatořečení, například Francouzka Marta Robinová a stigmatizovaná Češka Anna Bohuslava Tomanová.

Proč křesťanští mystici? Myslím, že to vychází z mé velikánské touhy setkávat se již zde na zemi s Bohem. No a právě mystici se s ním intimně setkávali. Proto jsem dychtivě četla každou knížku, která pojednávala o životě těchto lidí. Každý z nich mě něco naučil nebo mi dal něco pochopit, ale moje pokroky jsou navzdory mé touze velmi pomalé. V textech, které napsali, je zachyceno něco z jejich myšlení a jejich přístup k Bohu a světu, proto jsem se velmi snažila od nich učit, jak žít svůj život, abych opět mohla prožít setkání s Bohem tak jako oni. Jenomže stále narážím na svoji slabost a neschopnost zlomit myšlení, které jsem získala jako socialismem odkojené dítě. Největší mojí touhou je moci žít vedle nějakého živého mystika, který by mě vedl na mé cestě a pomáhal mi překonat ona úskalí, která sama nedokážu překročit. Tato moje touha se bohužel asi nikdy nesplní, a tak mi nezbyvá, než čerpat z životopisů již nežijících mystiků a jejich děl. Pro většinu lidí v této zemi jsem asi nepochopitelný cvok, ale díky tomu, že jsem měla již to neuvěřitelné štěstí potkat se s Bohem a zažít tu absolutní nepopsatelnou lásku, kterou je On, nemohu jinak.

MŮJ OBLÍBENÝ SVATÝ

Boží dotek

Přesvědčení drtivé většiny tohoto národa, že jediné štěstí je v zážitcích, že ty člověka naplní, je pro mě nepochopitelné, protože zážitek přejde a hned se musí usilovat o nový a tak pořád dokola, ale skutečné naplnění nepřijde nikdy. Každý zážitek pomine a promění se v šedou a někdy i hořkou vzpomínku, která časem bledne a vše končí smrtí, kde tyto úžasné zážitky člověku budou opravdu na nic. Bůh však člověka naplní tak, že již není, co krásnějšího prožít, je to absolutní nepopsatelné štěstí. Štěstí prožívané na tomto světě se

s Bohem nedá srovnat. Nic na tomto světě není nekonečné, proto to nemůže člověka plně uspokojit. Ovšem jenom jediný dotek Boha, člověka naplní tak, že již nic jiného nechce, cokoli na tomto světě je proti Bohu naprosto nezajímavé.

No a tak usiluji i za pomoci svatých o to, abych mohla občas prožít dotek našeho Pána a abych na onom světě mohla na Boha patřit stále. Doufám, že tato moje touha se mi jednou splní díky výkupné oběti našeho pána Ježíše Krista.

Lucie Vlčková

Aleluja a zvolání před evangeliem

Nejvýznačnější čtení při mši svaté je evangelium. Není divu, že se liturgie na jeho četbu připravuje. První přípravou je zpěv Aleluja s veršem, který je zpravidla „brán“ z Nového zákona. Jestliže navazoval responsoriální zpěv na první čtení a chtěl jeho myšlenky převést do jiné formy, pak verš před evangeliem nemá k předchozímu čtení vztah. Spíše obrací pozornost na následující čtení evangelia.

Je pozoruhodné, že všechny liturgie uvádějí evangelium zpěvem aleluja. Chtějí tím zcela určitě zdůraznit, že jde o radostnou zvěst, kterou nyní věřící uslyší. Zvolání aleluja bylo obvyklé už v synagogální bohoslužbě, a když sv. Jan líčí věčnou bohoslužbu v nebi, mluví o tom, že spasení pějí slavnostní aleluja. Jako kdyby tento zpěv, chválící Pána, obepínal všechno zvěstování spásy. Nyní tedy připravuje k slyšení slova Ježíšova – vítá Krista přicházejícího svým slovem do shromáždění obce věřících. A vynechává se jen v době

postní, kdy přípravou zůstává verš sám.

V době rozvíjejícího se středověku dostávalo aleluja bohatě rozvinutou melodii, která byla nejdříve beze slov a podobala se bohatému koloraturnímu zpěvu. Aby si zpěváci melodii snáze pamatovali, byla podkládána slovy. Tak vznikly sekvence. Byl to útvar podobný hymnům a dosáhl velké obliby ve středověku. V době největšího rozkvětu bylo mnoho tisíc sekvencí. Od dávné doby se vyvinuly doprovodné obřady. Měly zdůraznit úctu k evangeliu. Proto evangelní knihy bývají bohatě zdobený, kniha se na ambon nese v průvodu, okuřuje, nakonec také líbá. Samo čtení je provázeno aklamacemi. Jáhen nebo kněz zdraví věřící a dostává se mu odpovědi. Po ohlášení předčítané perikopy volají věřící: Sláva tobě, Pane, po přečtení vyslovují dík: Chvála tobě, Kriste. To vše svědčí o vážnosti a účtě, s nimiž stojíce přijímáme slovo Kristovo.

P. Jan Dlouhý

Nová republika, rok 1918

Vláda nové republiky československé začala se zákony protináboženskými. Nedosti na tom, že nezabránila stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Dány návrhy na uzákonění rozlučitelnosti manželství a odstranění náboženství ze škol. Od rady katolíků rozeslány byly petice žádající za nerozlučitelnost manželství a vyučování náboženství ve školách. Dána k podpisování v Mníšku, kde sebráno 80 podpisů a v Nové Vsi chodil farář dům od domu a opatřeno tam 146 podpisů, takže všech podpisů bylo 226. Mohlo býti sebráno více podpisů na farnosti, kdyby byla vhodná síla, která by mohla obejít všechny přifařené vesnice. Než k podpisům byl vyměřen krátký čas a právě v té době počasí bylo nepříznivé a cesty neschůdné.

Výnos ministerstva vyučování a nepovinné návštěvě kostela školních dětí byl různě od učitelů pochopen a

prováděn. Domnívali se, že také jsou nepovinná ostatní náboženská cvičení jako modlitba ve škole a křesťanský pozdrav, přestali se modlit s dětmi a zakázali pozdravovati: Pochválen buď Ježíš Kristus! Tak stalo se ve škole v Čisovicích vlivem Matyáše Kühnla, řídícího učitele. Podobně zachoval se v Nové Vsi učitel Fr. Marhoul, který vyučoval zpočátku ve III. třídě a potom v I. třídě. V ostatních třídách v Nové Vsi, na škole v Mníšku a v Kytíně vlivem správců škol nestalo se žádných změn, zachována modlitba i křesťanský pozdrav. Než následkem tohoto výnosu návštěva kostela ze strany školních dětí velice ochabla, a pilnost dětí v učení se náboženství značně poklesla.

Připravil P. Jan Dlouhý

Pamtuji si, že když mi bylo kolem deseti let, dostala jsem od svého kmotra zvláštní notýsek. Uvnitř byly tabulky a kalendář, nepamatuji si jeho obal a název, vím, jenom, že ho někdo hromadně kopíroval na nekvalitních černobílých kopiích, protože vše bylo tak nějak zašedlé a lehce rozpité.

Byl to seznam mých dobrých skutků na každý měsíc, výčet činností, které bych měla vykonat a za které bych si měla udělat čárku. Nemapatuji si, že bych udělala jedinou, procházela jsem poměrně přísnější katolickou výchovou a už tehdy jsem začínala vzdorovat vůči všemu, co se "musí".

A vydrželo mi to docela dlouho, celé dospívání a ještě kousek dospělosti. Vybrala jsem si také muže, který pochází z rodiny, která katolickou církev a Boha háže do jednoho pytle, společně s Janem Husem, Bílou horou, současnými restitucemi a veškerou nespravedlností, co se na světě děje. Dlouho jsem si neuvědomila, kolik práce mě čeká a kolik ztrácím, když takové postoje lhostejně přecházím. Po čase se nám narodily dvě děti a já postupně začala přicházet k poznání, že si velmi přeji jejich křest. Narazila jsem ovšem na docela silný odpor mého muže, který dal najevo, že nic takového si nepřejí. Přemohla jsem tehdy svoje zklamání, hledala cestu, slíbili

jsme si společnou návštěvu kněze... K žádné ale nakonec nedošlo, protože nás pohltily jiné starosti, stavili jsme dům. Znenadání a pozvolna jsem si ale všimla, že aniž bych si cíleně dala za úkol něco dělat, najednou se mi do cesty připlety náhody, které postupně vedly k možnosti praktické přípravy na křest našich dvou dětí. A manžel, k mému velkému údivu, neměl mnoho námitek.

Cesta byla volná, využila jsem velké ochoty a vstřícnosti katechetky Daniely a otce Jana a zkraje května prožila naše rodina vyjímečný den. Holčičky si vybraly Sv. Františka a Sv. Annu jako křestní patrony, tak jistě po jejich přimluvou jsme prožili opravdu moc pěkný obřad a následnou oslavu doma. Všechno se povedlo.

Karolína Peroutková

MOJE NEJOBLÍBENĚJŠÍ MODLITBA

S láskou a vděčností vzpomínám na sepjaté ručičky v maminčiných dlaních, kdy mě učila:

Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku. Opatruj ji ve dne v noci, od škody a od zlé moci. Andělíčku strážce můj, duši, tělo opatruj.

Věřila jsem ve svého andělíčka, měla jsem ho ráda. S vírou v jeho přítomnost jsem překonávala strach ze tmy, ze samoty, z neznámého prostředí. Maminka využívala andělíčka jako výkonný prostředek, který opravdu fungoval. Když mě chtěla pokárat, řekla, že bude andělíček smutný, nebo že bude plakat. Při pochvale se andělíček radoval a moc se smál.

V době mého dětství byla uzávaná výchovná metoda J. A. Komenského, dle které je potřeba "děcko

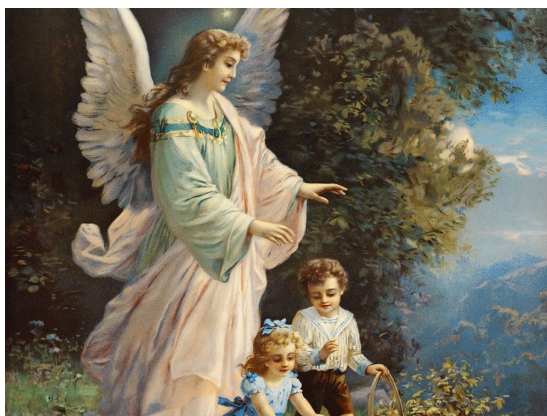
občas pleščiti aneb metličkou přemrštiti". Maminka nemusela používat metličku, ani vařečku. Na formování mé osobnosti měla andělíčka.

Jsou zvyky, které se předávají z generace na generaci. Můj syn měl svého andělíčka v kostele, moc ráda chodil ministrovat, protože se andělíček na něj vždy dívá a raduje se. Můj vnuk, když byl malý a zasloužil si být pokárán, vzala ho maminka za ruku do rohu zahrady pod ořech a tam si vnouček před andělíčkem uvědomoval, co nebylo pěkné v jeho chování.

Já jsem se svým andělem strážným v kontaktu každý den. Ráno po probuzení nejprve poděkuji Pánu Bohu a potom spolu se svým andělem vstupujeme do nového dne.

Maruška Sadilová

Přidejte se i vy se svým vyprávěním o tom, jaká je vaše nejoblíbenější modlitba!

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

To, že ráda jím, nemusím zapírat, je to na mně vidět. Chutná mi všechno, co je k jídlu, těžko říct, co mám nejraději. V každém období svého života jsem měla v oblíbě něco jiného.

Do dvou let to bylo mateřské mléko. V situaci, kdy po silnici pochodovali němečtí vojáci a my byli schováni ve sklepech, byli rodiče rádi, že hlasitě nebrečím a tiše pocucávám. Později jsem na dotaz, co chci "papat", říkala, že "pojívku". Ano, polívku. Tu mám ráda dodnes, jakoukoli. Také chléb máčený v mléce. Původně jídlo pro kočku, ale nežli jsem ho kočce donesla, polovinu jsem snědla. Úžasná dobrota.

V době studií jsem měla ráda čočku. Tady u nás tehdy nebyla k dostání. A tak, když jsme jeli se školou do NDR na týdenní studijní pobyt, za celé kapesné jsem nakoupila čočku. Ostatní děvčata si vezla porcelánové příbory a jiné užitečné věci, já jsem měla plný batoh čočky. Asi jsem se jí přejedla, nebo je to tím, že už je u nás v obchodě k dostání, vařím čočku pouze na Nový rok a to si ji s volským okem, okurčičkou a plovoucí v sádle náležitě vychutnám.

Jak jsem již v úvodu napsala, chutná mi vše, co je k jídlu. A le, kdybych si měla vybrat z několika předložených dobrot, dám vždy přednost tatarskému bifteku. Prvně jsem se s ním setkala v hotelu Hubertus na Jílovišti, kam mě a moji kamarádku pozvali tehdejší naši přátelé. Biftek nám objednali a škodolibě sledovali, jak zíráme na kopeček mletého masa, syrové vejce uprostřed, oblohu z hořčice, cibuli, papriku, sůl a pepř a nevíme, co s tím. S opečeným plátkem chleba potřebným česnekem je to pro mě jídlo, kterému neodolám, i kdybych byla krátce po vydatném obědě.

Potom se někdo nemůže divit, že jsem tak výrazná.

Maruška Sadilová

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, Vavřinec Šipr

Grafická úprava: Šimon Horyna